

Ігор Павлюк - лауреат міжнародних та всеукраїнських премій: ім. Григорія Сковороди, ім. Василя Симоненка, ім. Бориса Нечерди, «Тріумф».

Зараз він мешкає в Києві, працює старшим науковим співробітником Інституту літератури Національної академії наук України.

Ігор Павлюк - член Національної спілки письменників України та Чернігівського інтелектуального центру. Він не раз друкувався у чернігівських часописах. А його повість «Свято відпускання птиць на волю» і вірш «Скіф» побачили світ у збірнику детективів та фантастики «Друже мій, кате» (серія «СКІФ», випуск третій), після чого він став лауреатом нашого обласного конкурсу «Краща книга року».

Ігор Павлюк добре знає творчість чернігівських письменників. Читає наші журнали «Літературний Чернігів» та «Сіверянський літопис». І листується з літераторами, які живуть на Придесні. Причому кожен його лист - це також письменницький витвір. І в усіх листах є рядки з його віршів:

*Придумано вітер.
Придумано води і зорі.
Слізьми намальовано
Щастя на людській щоці.
Тому - по краплині,
Солоне тому і прозоре.
І русло тому воно має
На лівій руці.*

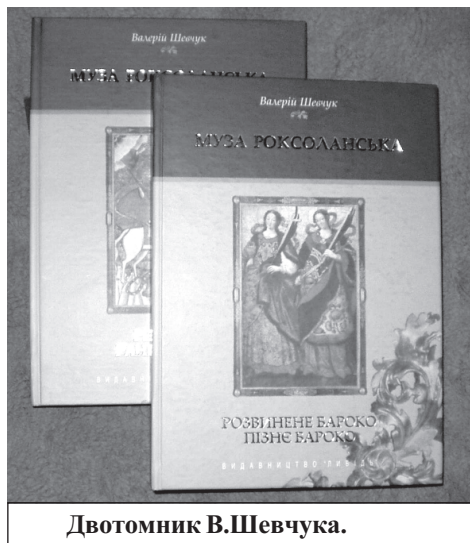
«Ігор Павлюк - поет, у якого нема зазору між словом і серцем», - так відгукнувся про творчість свого колеги Микола Вінграновський. І, безперечно, мав рацію!

Сергій Павленко

●

ПОВЕРНУТА І ВІДКРИТА МУЗА РОКСОЛАНСЬКА

В Україні, як не прикро, є доктори наук, які не спромоглися оприлюднити свої наукові студії у жодній власній книжці. І є невтомний шукач істини у глибинах минулого Валерій Шевчук, який недавно порадував своєю титанічною дослідницькою працею «Муза Роксоланська» (видавництво «Либідь»), яка без перебільшення тягне на десяток і більше докторських дисертацій. Дослідник навіть наважився зануритися у важку, малодоступну добу XVI - XVIII століть, знайшов у тих давніх роках зразки поетичної, літописної, ораторської творчості, причому більшість з них переклав з польської, латинської сучасною українською мовою. Навіть обсяг цього видання вражає. Перший том «Ренесанс. Ранне бароко» займає 400 сторінок, другий том «Розвинене бароко. Пізне бароко» сягає аж 728 сторінок!

Двотомник В.Шевчука.

Зрозуміло, не тільки у них суть. Головне, що автор глянув на явища української літератури, історії XVI - XVIII століть, маючи у своєму розпорядженні великий малодосліджений матеріал творчих потуг представників старої України. В.Шевчук дав глибокий аналіз їхньому баченню універсальної картини світу, анімалістично-алегоричним образним уподобанням, поетиці літописної традиції. Дослідницька студія

розглядає вітчизняні поетики та риторики як теоретичну базу літературного бароко. Автор прискіпливо досліджує умови, шляхи формування виразальних засобів письменників-мислителів того часу. Він доводить, переконує, що складна барокова поетика їх творів лише при поверховому баченні уявляється як схоластична. Насправді - староукраїнські літератори у душі уподобань доби шукали відповіді на животрепетні проблеми часу. І тут велика заслуга В.Шевчука, який вперше, якщо можна так сказати, масштабно розшифрував символи, образи пам'яток літературної спадщини середньовічної України, зіставив їх значення, натяки, ідеї з віяннями, прагненнями, реаліями тогочасного життя.

У контексті його великої студії навіть твори знаних імен прочитані по-новому, з урахуванням барокового стилю доби. Загалом «Муза Роксоланська» - своєрідна енциклопедія діячів українського бароко. Чудово виписаний портрет Лазаря Барановича: « ... Треба віддати йому належне: в циклі поезій на тему руїни він з'явив стільки гарячої любові до рідної землі, скільки болю за розруху її та біди, що не можна не побачити - ось воно, справжнє обличчя цієї складної людини, а не ті маски, які не раз доводилося йому вдягати як людині суціль. Міг улягати, як це вже говорилося, перед російськими царями й у поезії, що чинилося, можна гадати, з конкретно практичною чи й шкурницькою метою, але коли мислив про долю рідної землі, то його серце по-справжньому обливалося кров'ю. Саме тут він створює ряд неперевершених шедеврів».

Двотомник В.Шевчука має цінність не тільки для загалу, літературознавців, а й для історичної науки. Адже досліджуваний комплекс пам'яток дає солідну доповнюючу картину для вивчення подій, життя середньовічної України, способу мислення тодішньої еліти.

